

KAPITOLA DRUHÁ

—LILY—

Dvě hrdličky
(na nechtěném svetr)

Sobota, 13. prosince

Globální oteplování mě zlobí ze všech těch očividných důvodů, ale hlavně proto, že zničilo Vánoce. Touhle dobou by nám měly venku zuby cvakat mrazem a měli bychom nosit kabáty, šály a palčáky. Dech by se nám měl srážet ve vzduchu a slibovat tak chodníky schované pod závěsemi sněhu a my bychom se mohli schovat vevnitř a hrát se u praskajícího ohně s čokoládou a domácími mazlíčky. Nic neoznamuje příchod Vánoc tak účinně jako husí kůži vyvolávající mráz. Pohání dobrou vůli, veselý zpěv koled, nadměrné vypékání, scházení se s milovanými a samozřejmě nesmíme zapomínat na dárky. Zkrátka když se blíží Vánoce, určitě venku nemá být vlahých dvacet stupňů, kdy lidé chodí po vánočních nákupech v kraťasech, sosají ledové perníkové latté (fuj) a hráči frisbee v tílku se pokouší přivodit otřes mozku majitelům psů, kteří se při venčení v Tompkins Square parku náhodou dostanou do dráhy jejich

neuměle hozeného talíře. Letos se nezdálo, že by se zima uráčila přinést s sebou Vánoce, proto jsem byla rozhodnutá neradovat se z nejhezčího období v roce, dokud se k tomu neuráčí.

Venku nebyla dostatečná zima, takže jsem si chlad přinesla dovnitř a vrhla ho proti Dashovi, který si to ani v nejmenším nezasloužil.

„Jestli potřebuješ jít, tak běž,“ řekla jsem příkře. *Příkrý.* To bylo vyložené Dashovo slovo – neobvyklé, nepoznatelné, nepřístupné – a zdálo se divné, že ho znám. Kromě milionu dalších povinností mě čekaly maturitní přípravy, které po sobě zanechávaly *trpkou* pachutí. (Vážně jsem netušila, jak by mi fakt, že znám zrovna tohle slovo, měl usnadnit nástup na vysokou školu. Nejspíš vůbec. Bylo to naprosté plýtvání slovem a plýtvání časem, protože jsem beztak neměla šanci naplnit očekávání rodičů ohledně svého vzdělání jen tím, že jsem se naučila správně používat slovo *trpký*.)

„Nechceš, abych tady zůstal, že ne?“ zeptal se Dash, jako by mě prosil, ať po něm nechci, aby tu zůstal se zmoženým dědečkem a mým bratrem, který ho přinejlepším toleroval, ale občas na něj byl vyložene hnsný. Z toho jejich nepřátelství bych byla nešťastná, jenže se zdálo, že v jejich případě jde o jakýsi sport. Kdybych měla v Milionáři odpovědět na otázku „Co Lily *vůbec* nechápe?“, odpověď by zněla „kluky“.

„Chci, abys dělal, co chceš ty,“ odpověděla jsem, ale vlastně jsem chtěla říct: *Zůstaň tady, Dashi. Prosím. Ten stromek je báječný a je to přesně to, co jsem potřebovala, aniž bych o tom věděla – je vánoční a je od tebe. A i když musím udělat hromadu dalších věcí, zrovna teď nechci nic víc než s tebou zdobit stromeček. Klidně můžeš sedět na gauči, zatímco budu zdobit, a pronášet sarkastické poznámky o tom, jak si tuhle pohanskou tradici přivlastnili křesťané. Hlavně když tu budeš.*